

- A levél címzettjei: Krisztusban hívő zsidók, akiket kiközösít a nem hívő többség. Kísértés, hogy elbizonytalanodjanak, hogy visszatérjenek a „hivatalos” valláshoz. – Tisztelték a templomot, az ott folyó istentiszteletet, tudták (ők igazán), hogy az áldozatok Krisztusra mutatnak, vágytak arra, hogy ezekben továbbra is részt vehessenek, de a kiközösítés miatt nem tehették.
- A levél – nekik szóló biztatásul – úgy beszél Jézus Krisztusról, mint aki nem „más” (más vallás, más úr), hanem nagyobb: nagyobb az angyaloknál, Mózesnél, az ÓSZ-i főpapnál, Áronnál, az ÓSZ-i áldozatoknál – miközben Ő maga Főpap és áldozat.
- Üzenet: ti értsétek meg, hogy az eddigi tanítás és szertartások hogyan mutatnak Krisztusra, Ő miért nagyobb mindezeknél, és ez adjon nektek biztatást. Maga Krisztus, akit ti megismertetek, hatalmas, ezért azok, akik (miután megismerték) elestek, megtagadták, hamisnak tartják az Ő útját, azoknak már bocsánat sincs, nem tudnak újra megtérni.
- Másik biztatás: azt, amit mint hívő közösség tettek egymással, Krisztusban való hitből tettétek; Isten iránti hálából, szeretetből; előre elkészített jócselekedetként, amiért üdvösséget (és üdvbizonyosságot) adott nektek. Erről a szeretetről igenis megemlékezik Isten – ezért tartsátok meg nemcsak a cselekedeteket, hanem a mögötte lévő reménységet és szeretetet.
- Biztat a régebbi hívők életével is: „hit és türelem által öröklük az ígéreteket”, mint Ábrahám. Ő hittel indult el, és volt, amikor nem volt türelmes, hanem megpróbált besegíteni, de Isten erre nevelte, ezt mélyítette el benne. A többi hívőre is igaz: kell kezdetről a hit, és végig a hitből való (Isten ígéreteiben bízó) türelem. – A régi hívőkről mindig úgy beszél, hogy a hitüket emeli ki: a láthatatlanban bíztak, arra vágyódtak (11,13–16,39). Ez a hit, ill. Isten ígéretei (esküje) az, ami össze kell hogy kössön minket is egymással, régi és mai hívőkkel.
- Az ígéret: „megáldván megáldalak, és megsokasítván megsokasítalak”. Az áldás az Utódban adatik (1Móz 22,18), a megsokasítás pedig az Őbenne hívőkre (Gal 3,29).
- „Két változhatatlan tény.” Az egyik: Krisztus Isten ígérete. Amikor Őrála teszünk vallást, Isten ígéreteinek a beteljesedéséről tanúskodunk (Józs 21,45), ami reménységet ad arra, hogy Ő velünk marad, és bemegyünk abba a „nyugalomba”, amit Ő készített.
- A másik: mi Ábrahám utódai vagyunk – sőt mi vagyunk Ábrahám utódai, nem azok, akik büszkén annak tartják magukat (Jn 8,39). „Ábrahám dolgait cselekednétek”: hinnétek Istennek, ez adna nektek is türelmet, reményt.
- Jézus Krisztus az, aki, és a mi hitünk az, aminek lennie kell (ami Ábrahámé is volt) – ez a mi „erős vigasztalásunk”, ezért menekülünk meg.
- „Oda menekültünk, hogy megragadjuk”: az ÓSZ-ben voltak, akik az oltár szarvait ragadták meg, mert ettől vártak megmenekülést. Ez mégsem mentette meg őket (Adónijját és Jóábot). Az oltár a kárpiton kívül volt. Aki ahhoz menekült, még nem került közvetlenül az Úr jelenlétébe. Oda nem is lehetett bemenni, csak bízni Istenben és vágyódni arra, hogy Ővele legyenek. – De oda ment be értünk „útnyitóul” Jézus, amikor kettéhasadt a kárpit (felülről lefelé – mert Isten ekkor már az eget rendítette meg; Zsid 12,26). „Útnyitóul” ment be, ezért lehet Őáltala az Atyához menni. Ő az örökkévaló Főpap, aki örökkévaló váltságot szerzett a tulajdon vérével.